

det er, som det ærede Medlem for Svinninge maaske har udtrykt, at han ogsaa kunde være tilfreds, om andre, som nu staa tvivlende i denne Henseende, Indenrigsministeren, Landbrugsministeren og mange andre, vilde gaa med til at gøre et Forsøg, og at han i saa Tilfælde vilde tage imod det. Det synes jeg, at hverken han eller vi andre skulde høre ilde for, thi principielt vil Ministeren vist ikke kunne paavise Uoverensstemmelser mellem os angaaende dette Spørgsmaal.

Naar det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) begynder at tale om Landbrugsspørgsmaal, har han straks Landbrugsministeren og en hel Del andre paa Nakken, de sige: Saadan en Københavner, hvad forstaaer han sig paa det, det skulde han holde sig fra, han snakker som den blinde om Farverne. Men Herregud, jeg tror, det er lige saa med den ærede Indenrigsminister, jeg tror ikke, han skal slaa sig op paa at tale om Jordens Drift og Anvendelse og Udnyttelse osv., for han forstaaer sig i alt Fald ikke mere derpaa end det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds. Den ærede Minister forstaaer vist nok til i al Almindelighed principielt at tage sin Stilling, men jeg tror ikke, han skal befatte sig med at udtale sig i en belærende og docerende Tone om Landbrugsspørgsmaals Ordning. Hvis han gør det, er det sikkert, at den ærede Landbrugsminister kommer til ogsaa at give det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds carte blanche i saa Henseende, for de have sikkert ikke noget at lade hinanden høre. For øvrigt er det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds opdraget paa Landet, det er den ærede Minister derimod ikke, hvad der for Resten ikke er noget at sige til, men den ærede Minister skal ikke gøre sig alt for meget til af sine Erfaringer med Hensyn til disse Spørgsmaal, det klæder ikke, naar man saa ofte har set, at den ærede Minister har godtøjet sig over, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds er bleven fejlet af.

Den ærede Minister og til Dels det ærede Medlem for Grenaa (Pedersen-Ny-skov) havde Frygt for, at det skulde gaa galt for Kommunerne, idet der her væltes noget over paa dem, som vil blive stort og vanskeligt, det kunde gaa rent galt, saa at de kom til at betale og maatte tage Svien. Herregud, skulle vi ikke tage den Sag rent praktisk og sige: Nu have vi en hel Del Jord, som, hvad man ellers kan sige,

paa ingen Maade udnyttes til den Værdi, som den kunde have, og denne Jord søge vi at bringe under Betingelser, hvorunder den kan give et betydeligt større Udbytte. Naar man har de to Kort paa Haanden at arbejde med, er der ikke meget at risikere, thi den Jord, man erhverver, erstatter man med fuld Værdi, og dog faas den til en billig Pris. Det er sikkert, at det som Regel vil være Tilfældet. Og dernæst kunne Kommunerne indrette sig, som de ønske, de have et ret betydeligt Spillerum og kunne udnytte Jorden, som de anse for bedst i Fremtiden, de kunne inddele den paa forskellig Vis. Man har altsaa Betingelser for, at denne Jord kommer i en meget, meget større Værdi og bliver udnyttet meget bedre, end om man havde fortsat i det samme Spor som hidtil. Denne Forretning foraarsager ikke nogen Risiko, som den ærede Minister og det ærede Medlem for Grenaa mente. Der kan være et ganske enkelt Tilfælde, som kan give et mindre gunstigt Resultat, det skal indrømmes, men i den store Almindelighed er det at male Fanden paa Væggen, naar man siger, at der er nogen Risiko her.

Det eneste Argument, som den ærede Minister anførte for at være forsigtig, er, at der muligvis i kort Tid kunde blive udbudt lovlig meget Jord. Det er et Argument, som har noget paa sig, men det have de andre Argumenter ikke. Der kunde maaske være Grund til at overveje, om det ikke vilde være heldigt at fordele Udbuddet lidt. Jeg tror, der ikke er nogen stor Fare ved det, thi der er sikkert Kræfter og Hænder nok til at drive Ejendomme af den Natur, her er Tale om. Jeg nærer ikke Spor af Tvivl om, at det ikke vil være vanskeligt at faa disse Ejendomme bragt over paa produktive Hænder. Jeg kunde tænke mig, som jeg ogsaa tænkte, da jeg konciperede dette Forslag, at vi kunde indsætte en Bestemmelse om, at Kommunerne kunde bortleje paa kort Lejemaal, aarevis saadanne Ejendomme, som af forskellige Grunde ikke lode sig realisere i Øjeblikket. Det har jeg intet imod, jeg er overbevist om, at det bliver undtagelsesvis, at der bliver Spørgsmaal om en saadan Tilstand. Der er gode Raad for det, naar Ministrene blot komme til Folk, der forstaa sig paa Landbrug og Udstykning, saa finde vi nok paa Raad, saa at Kommunerne ikke komme til at staa saa grædefærdige, som Ministeren vil give det Udseende af.

Det synes mig, at de Indvendinger, der ere rettede mod den specielle Del af